

HÍRLEVELE

2004. karácsony

NE ENGEDJÜK KIALUDNI A LÁNGOT!

Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet... Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, elérte szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljetek, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.”

Lukács 2,1-10

Helytelen dolog lenne bármilyen kapcsolatot keresni egy kétezer évvel ezelőtti adóösszeírás és a december 5-diki népszavazás között. A császári rendelet kötelező volt, és komoly büntetést kapott az az alattvaló, aki megpróbálta kijátszani vagy elkerülni. Az akkori adminisztráció még nehézkes volt, ezért mindenkinek ott kellett megjeleníteni és megmutatni a birtokát, ahol az volt, függetlenül attól, hogy használta-e vagy sem, ténylegesen

neki hozott-e hasznot vagy sem. Érzékenyen érintette tehát az embereket a számbavétel és lajstromozás, mert ez alapján súlyos adókat vetett ki a császár. Tudunk az összeírás kapcsán nagy elkeseredésekről és fegyveres lázadásokról is. Egy ilyen összeírás akár 15 évig is eltartott, s utána hosszú ideig a régi felmérés szerint vetették ki és hajtották be az adót, pedig közben már minden megváltozhatott.

Sokat szenvedett nép a miénk, amely érdemi információ nélkül kellett, hogy sorsdöntő ügyekben voksoljon. Újabb adóteher réme jelentkezett a láthatáron. Az anyagiak világa ütközött a lelkiel. Az elsőből kevés van, a másik csupa seb. Sebeket gyógyítani, fájdalmakat enyhíteni: sokan ezt remélték az elmúlt napokban. De először annak kell gyógyulnia, felegyenesednie és terheket is vállalnia, aki maga is nyomorúságban, erőtelenségben van.

A karácsonyi evangéliumra éppen ezért sokkal nagyobb szükségünk van, mint valaha. Ünnepeljük benne a szabadító Isten nagy szeretetét! Zakariás éneke Krisztus érkezését ünnepli, visszaemlékezve Isten nagy szabadító tetteire és ígéreteire:

„Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban élőtte a mi életün minden napján.” (Lukács 1,74-75)

Nagyon nagy ígéreteket kapunk ezen a karácsonyon is, és visszaemlékezhetünk Jézus Krisztus földi életére és az Ő nagy győzelmére, amellyel az egész emberiséget megajándékozta Isten. A mi ellenségünk a bűn és a halál, annak sokféle megjelenési módja, szorongás, elmagányosodás, önzés, gyűlölködés,

érdektelenség, hitetlenség, gátlatlanság, értékvesztés, erkölcsi pusztulás, testi állapotunk megdöbbentő leromlottsága.

Jézus Krisztus azért született erre a világra, hogy az Isten szeretete, a szellemi világ ereje és dicsősége megjelenjen benne, és elkezdjen munkálkodni. Nem legyőzni jött az anyagi világot hanem gyógyítani, visszaadni nek azt, ami hiányzott belőle: a félelem nélkülséget, a szentségben és igazságban való élet nagy lehetőségét. Ne engedjük hát elfűjni az adventi gyertya lángját a szívünkben és igyekezzünk meggyújtani hittel, szeretettel reménységgel ott, ahol ezen az adventen kialudtak a fények! Ahol ez így történik, ott újra kezdik látni az Ister nagy szabadító tettét Krisztusban, és meg fogják tapasztalni, hogy Ő akkora ajándékot adott nekünk, hogy az mindenkivel meg kell osztanunk. Szeretetének, kegyelmének bőségével a szívünkben, lelkünkben megváltozik a gondolkodásunk. Erre van szükségünk mindnyájunknak, közel- és távol-lévőknek egyaránt ezen a karácsonyon. Ámen.

Nagy Péter

Áldott karácsonyi ünneplést és boldog új esztendőt kívánunk gyülekezetünk minden tagjának!

Egy lelkgondozó karácsonyi üdvözlete 2004-ben

Mivel kívánhatnék boldog karácsonyi ünnepeket?

Töprengéseimben arra jutottam, hogy először is megvizsgálom, mi a magány rettenete. Az intimitás hiánya. Ha az a meghittség hiányzik, amiben „édes bizalomban” lehetünk vagy tudunk lenni azokkal, akik hozzánk tartoznak. Sokféle elmélet létezik a szeretetről: filozófiai szociológiai, teológiai, pszichológiai. Mindegyikből egy hiányzik, én legalábbis úgy érzem: a szeretet mélysége. A mélységet pedig az édes bizalom adja meg, az egymásra néző, sugárzó szemek, a teljes fölszabadultság.

Él bennem egy emlékrőző kép a gyermekkoromból, amely ezt az érzést fejezi ki. Édesanyám begyújtotta egyetlen padlós szobánkban a kályhát. A fa pattogott a tűzben, megvilágította az estét, mi elé hasaltunk, és édesanyánk mesélt nekünk. Ez az emlék olyan mélységes meghittséget áraszt, amely talán a paradicsomi létbiztonság töredezett cserépdarabja.

Tudjátok, milyen nyomorék világban élünk? Nincs mélysége, minden felszínes, nincs bizalom sem másban, sem magunkban, sem abban, amit veszünk, hiszen egyre másra fedezik föl, hogy nem is tudjuk, mit eszünk, mit iszunk. Még azt sem, hogy mi folyik a csapból, milyen méreg van vizeinkben vagy a

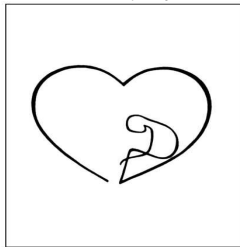
halban. Sem hatóság, sem hivatal, sem kormány, sem egyházak nem keltenek bennünk maradéktalan bizalmat már.

Ebben a súlyos bizalmatlanságban az emberek menekülnek mindenféle kapcsolattól, főleg az őszinte, bensőségebb kapcsolattól. Nem, nem akarnak közelebb kerülni. Hát ha akkor kiszolgáltatót leszek, gondolják. Hát ha akkor hálásnak kell lennem! Jaj, elvesztem az önállóságot, a függetlenségemet! Nem leszek úr a saját úszó jégtáblámon, amelyen sem nem nő virág, sem nem hallatszik kacagás, csak didergek. Valami olyasmi ez, amiről Kierkegaard írt.

Hát nem jót kívánok akkor, ha azt kérem, hogy adjon Isten megtaposott lelkeinknek bizalmat? Elfogadó készséget? Gyanakvás nélküli, keserőséget nem hordozó bizalmat egymás iránt?

Igazi édes bizalom mézcsöppje hulljon a szívünkbe karácsony napján!

Szeretettel: *Dr. Tapolyai Mihály*

Őrbottyáni ritmus

Egy kis fazekam maradt emlékebe utánuk, amit a karácsonyi vásáron vettem. Az alján felirat: *Szellemi sérültek munkája 2004 karácsonyára, a 100 éves Budafoki Lampart Gyár támogatásával készült 700 számozott példányban.* A szívemben pedig ott él az emlék, a kép és a hang, ahogy közösen zenéltek sérültek és egészségesek a december 13-diki istentiszteletünkön. Torokszorongató volt. Az a komolyság és igyekezet, amivel az őrbottyáni gyerekek és nevelőik örömet akartak szerezni nekünk, és át is élhettük a felülemelkedést a minket elválasztó határon. Az ő zenélésükbe és az ő ritmusukba tudott beleilleszkedni a budafoki kórus. Az ő kicsit nehezen tartott ritmusukba.

Ez volt a különleges ajándék, amit nekünk hoztak, hogy az életnek van egy másfajta ritmusa is, és egy nagy

ajándéka: az egymásra figyelés. Amikor a lélegzetvételünket, a lépteinket, a gondolatainkat egymáshoz igazítjuk. Ünnepi időt és teret teremtve.

Vajon nem erre mutatott-e hatalmas példát Ő is, aki egykor kijelentette: „Amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézsaiás 55,8-9)

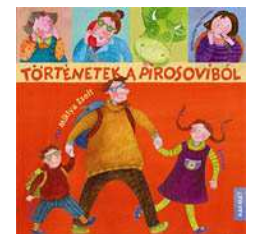
Azután pedig kisgyermekként megszületett, vállalva a mi létünket.

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert Ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Filippi 2,5-8)

Naszádi Kriszta

Ajándék- könyv- ajánló

A Harmat Kiadó ünnepi kiadványaiból, ahol két gyülekezeti tagunk dolgozik.

Varga László: **Isten asztaláról** – Áhítatok az év minden napjára

A naponta megszólaló igemagyarázatok és imádságok segítséget nyújtanak az olvasónak az Úrral való párbeszédben – napjainknak jelentőséget, küzdelmeinknek értelmet adó akaratának megismerésében. Mint mozaikdarabokból a kép, úgy formálódik ki a 366 áhítatból, hogy mit jelent a keresztyén hit, hogyan szólít meg ma is Isten a Szentírás lapjain. Az áhítatok egy Isten szolgálatában töltött élet érett gyümölcszeként kerülnek asztalunkra. A szerző, Varga László Marosvásárhelyen élő idős, református lelkipásztor. 1956 után hét és fél évet töltött börtönben. Itt, a kényszerűen, de végül örömmel vállalt „börtönlelkész szolgálatban” tanulta meg, hogyan lehet tömören elmondani egy-egy hitbeli igazságot úgy, hogy az arra a napra lelki-szellemi táplálékot nyújtson az Istent kereső embernek. Ajánljuk a 2005. évre napi olvasmányként.

Iskolásoknak: Miklya Luzsányi Mónika: **Kistamás**

Az ifjúsági regény főhőse egy tizenéves fiú, Tamás, aki a legendás hírű evangélikus pap, Szehlo Gábor gyermekmentő otthonában vészeli át a második világháborús üldözést és az ostromot. A tehetséges és tette kész fiú az árvák-ból szerveződő gyermekváros építője, majd egyik vezetője lesz. Lebilincselő, szívszorító, lelkesítő történet.

A reformátusok előtt talán kevésbé ismert Szehlo Gábor evangélikus pap élete, aki munkatársaival számtalan fiúnak és lánynak lett megmentője, nevelője, apja helyett apja. Az ő történetük elevenedik meg ennek a történelmi tárgyú ifjúsági regénynek a lapjain.

A szerző 2004-ben Édes anyanyelvünk pályázati díjban részesült.

A legkisebbeknek: Miklya Zsolt: **Történetek a Pirosoviból**

Ritka az olyan óvodásoknak szóló mai történet, amelynek keresztyén tartalma van, de nem didaktikusan próbál valamilyen „nagyfontos” mondanivalót a lurkók fejébe sulykolni. Miklya Zsolt meséje első olvasatra talán egyszerűen úgy tűnik, hogy egy a valós és a fantáziavilág határán mozgó mesét mond el. Ez igaz is, hiszen az óvodában egy beszélő oroszlán lakik, a közelben zöld boci legelész, és megjelenik egy képzeletbeli fiú, akinek „nincsen neve”. Túl azon az óvodáskori sajátosságon, hogy a gyermekek egy képzeletbeli baráttal teremtenek kapcsolatot, ez a szereplő – aki visszavezeti a világgá ment gyerekeket, amikor eltévednek, és meggyógyítja az almafa sebeit, kimentti az égő

oviból a csoportokat, és sokáig játszik a szomorkodó testvérpárral – felidézheti egy hatalmas és erős barát képét. Egy barátét, aki a legfontosabb pillanatokban megjelenik, és segít. Akire mindig számítani lehet.

A kötetet Kállai Nagy Kriszta színes, mesés illusztrációi teszik teljessé.

EGY KIS NOSZTALGIA: A PÉCSVÁRADI NYÁRI IFIS TÁBOR

Pécsvárad képét évszázadok óta a Zengő hegy előterében magasló katolikus templom és a vár, hazánk második Szent Benedek rendi monostora határozza meg. Ez év július 19 és 24-dike között ezen a szép helyen tartottuk nyári táborunkat, amelyen a fiatal felnőttek közül, mintegy 18-an vettünk részt. Délelőttönként a Jelenések könyve második és harmadik fejezetének gyülekezetekhez intézett levelein gondolkodtunk egyénileg és közösen. A bibliamagyarázatokat Nagy Péter értelmezésében hallgattuk, majd kiscsoportokban tárgyaltuk meg a felvetődő kérdéseket. Sok színes és értékes gondolat hangzott el az igék tanulmányozása során, amelyek erősítették és táplálták egyéni és közösségi hitéletünket.

Ellátogattunk a pécsvárad várba, és jártunk a zengővárkonyi református templomban, ahol a parókian megnéztük a Fülep Lajos lelkész emlékére rendezett szobát is. A falu különlegessége máig élő néphagyományában rejlik, ezeknek az értékeinknek a megőrzése az ő és kántortanítója, Császár János munkásságának köszönhető. Ellátogattunk a népi mesterséget bemutató tájházba, ahol jelenleg is szövőde működik, az udvari épületben pedig a mives tojásgyűjteményt láthattuk, majd megcsodálhattuk a mára szinte zarándokhellyé vált több száz éves szelídgesztenyést is.

A püspökszentlászlói arborétumba a Mecsek erdőin keresztül jutottunk el, ahol a fűvészkert természeti kincseiben gyönyörködhettünk. Megmártóztunk a környék sok tavának egyikében, a közeli Dombay-tóban. Nagy megtiszteltetésnek éreztük, hogy Szabó László szobrászművész az otthonában fogadott minket, és hangulatos galériájában megtekinthettük alkotásait. Az esti tábor-tűz méltó lezárása volt egy-egy szép napnak és közös táborozásunknak.

Marton Ágnes és Kiss Gyöngyi

Anyagi ügyeink

2004-ben nem végeztünk olyan komoly *építési munkákat*, mint az előző évben, ám így is súlyos kiadásaink voltak. Az Önkormányzat jóvoltából az idén is hozzájutottunk 800.000 Ft építési segélyhez, amelyet a tető további javítására fordítottunk, főleg bádogos munkára. A *fenntartási költségek* egyre növekednek, ezt mindnyájan egyenként is érezzük, de különösen sok a kiadás a fűtésre, az áramra, a gázra. Ezirányú kiadásaink nagy valószínűséggel elérik az 1.600.000 Ft-ot.

Segélyeket is adtunk szerény lehetőségeinkhez képest, mintegy 480.000 Ft-ot. Akármennyire is szűkösek a forrásaink, nem mondhatunk le a segítségről, hiszen mi a sokszorosát kaptuk az elmúlt években.

Hogyan alakult a *bevételi oldal* ? Az eddigiek alapján elmondhatjuk, hogy a költségvetés szerinti várákozásnak éppen hogy, de meg tudott felelni a bevételi oldal. Gondjaink azért növekednek, mert az árak elszaladtak. A bevételeket csökkenteti az a tény, hogy az EU szabályai szerint jövőre már nem igényelhetünk vissza ÁFÁ-t, viszont más nyugati egyházakkal ellentétben semmilyen adókedvezményt nem kapunk. Ez bizony kb. 800.000 Ft kiesést jelent a bevételi oldalon. Igyekeztünk *pályázni* is az idei évben. Kisebbségi összegek segítettek a nyári programokat, hiszen mindig szükség van a táborok költségeinek a csökkentésére, különben sok gyermek, illetve család számára már az útiköltség is gondot jelentene.

Mi várható? A lehetőségek szűkülése, mivel növekszik az elszegényedés. Ugyanakkor továbbra is kérjük és várjuk a testvérek adományait. A gyülekezet vezetése megpróbál takarékoskodni, visszafogni a költségeket, igyekszik jól gazdálkodni. Külön köszönet illeti azokat a testvéreket, akik komoly áldozatot hoznak esztendőről esztendőre az adakozásukban és az elvégzett munkálatok által. A nehézségek ellenére reménykedve nézünk a 2005. esztendőre, melyben a gondviselő Isten ugyanúgy velünk lesz, mint eddig.

Nagy Péter

Karácsonyi és újévi alkalmak rendje

December 19. Vasárnap	Istentisztelet de. 10 órákor Felnőttkonfirmáció Óvodások karácsonya
December 21. Kedd	Bibliaóra 18 órákor
December 24. Péntek, Szenteste	Karácsonyi áhítat 15 órákor Éjszakai karácsonyi áhítat 23 órákor
December 25. Karácsony	Úrvacsorás istentisztelet 10 órákor
December 26. Karácsony	Úrvacsorás istentisztelet 10 órákor
December 31. Péntek, Óé	Istentisztelet 18 órákor
Január 1. Szombat, Újév	Istentisztelet 10 órákor
Január 2. Vasárnap	Úrvacsorás istentisztelet 10 órákor

A Budafoki Gyülekezet rendszeres alkalmai

Vasárnap

9.40 Istentiszteletre készülő imaközösség

10.00 Istentisztelet (minden hónap első vasárnapján úrvacsora)

Három korcsoportban gyerek-istentisztelet

Gimfi: vasárnap 17-19 óráig

Nagyifji: vasárnap 18-21 óráig

Baba-mama kör: hétfőn 10-11.45-ig

Bibliaóra: kedden 18-19.30-ig

Kézimunkakör: szerdán 9-10 óráig

Délelőtti bibliakör: szerdán 10-11.30-ig

Női bibliaóra: minden második szerdán 18-19.30-ig

Reggeli áhítat: csütörtökön 8-9 óráig

Bibliaiskola: minden hónap második vasárnapján 16-17.30-ig

Derekas kör: minden hónap negyedik vasárnapján

Házi körök: kéthetente szerdán és csütörtökön megbeszélés szerint

Filmklub: minden hónap második szombatján este Kellner Andráséknál

Cserkészlet: pénteken 16.30-tól

Budapest-Budafoki Református Egyházközség

1221 Budapest, Kárpitos u. 2.

Telefon: 229-2278

Honlap: www.extra.hu/BFRE

eklezsia.budafok@freemail.hu

Lelkipásztorok: Nagy Péter
Tóth Viola 06-30-5207302

Gondnok: Főrizs István

forizs@geokemia.hu

Diakónus: Szabó Kata 06-30-520-7299

Hitoktató: Némethné Pötördi Zsuzsa,
226-0453

Missziói felelős: Németh Géza,
nemeth@tmit.bme.hu

Hivatali órák:

Kedd 16-18

Szerda 9-10

Csütörtök 9-12

Más időpontban is várjuk telefonhívását.